

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8743 van 11 juli 2012
in de zaak A. 205.305/XIV-34.323**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stany Buysse
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 81.476 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 juni 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het recht van verdediging “zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”. Het betoog van de

verzoeksters komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoeksters vragen om een behandeling in volle rechtsmacht en zetten daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeksters met hun theoretische uiteenzetting geenszins aantonen met welke elementen bij de beoordeling van hun asielaanvragen geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Daarenboven is artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Waar de verzoeksters aanvoeren dat “het standpunt van de Raad dat niet gevraagd werd een schriftelijke repliek in te dienen (tegen de nota van de commissaris-generaal) in deze niet dienstig is” gaan zij voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiermee antwoordt op hun prejudiciële vraag of de mogelijkheid

moet worden voorzien om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaat. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middel geven de verzoeksters een theoretische uiteenzetting en voeren zij aan dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘volle rechtsmacht’ in de zin van art. 13 (EVRM)”.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeksters met een theoretische uiteenzetting geenszins aantonen met welke elementen bij de beoordeling van hun asielaanvragen geen rekening zou zijn gehouden, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk over de volle rechtsmacht beschikt. De verzoeksters tonen niet aan waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in het licht van artikel 13 van het EVRM. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan dat de verzoeksters deze bepaling slechts op zeer algemene wijze hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien gaan de verzoeksters voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, dat er dan ook niet op het asielrelaas kan gesteund worden ter staving van de nood aan subsidiaire bescherming en dat er in Ingoesjetië geen situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en om bovenstaande redenen dient er niet te worden ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf juli tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams